

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Ludmilou Sandnerovou ve věci

žalobkyně: **D. T. H., nar. X**
státní příslušnost X
zastoupená advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2026, č. j. CPR-39799-2/ČJ-2025-930310-V230

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2026, č. j. CPR-39799-2/ČJ-2025-930310-V230 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „cizinecká policie“ nebo „prvostupňový orgán“) ze dne 29. 10. 2025, č. j. KRPA-339641-13/ČJ-2025-000022-SV, jímž bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na dobu 3 let a současně jí byla stanovena doba k vycestování a to do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobkyně namítala, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s jejími námitkami. Konkrétně s tím, že v obdobném případě jiného klienta právního zástupce bylo uloženo správní vyhoštění pouze na 6 měsíců, nikoliv na 3 roky. Správní orgán měl zohlednit, že doba neoprávněného pobytu v ČR trvala necelý 1,5 roku a žalobkyně zde nepáchala trestnou činnost a s policií spolupracovala.
3. Dále žalobkyně namítala, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, které považuje za nepřiměřené. V této souvislosti odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015 č. j. 3 Azs 240/2014-37, a ze dne 28. 2. 2014 č.j. 5 As 102/2013-34. Žalovaný způsobil dle žalobkyně nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, když rezignoval na zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti jeho dopadů.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na napadené rozhodnutí, kde se k věci podrobně vyjádřil. Dospěl přitom k závěru, že napadené rozhodnutí o vyhoštění je zákonné a přiměřené. Správní orgány postupovaly individuálně, přihlédly ke všem relevantním skutečnostem a zohlednily rovněž absenci jakýchkoliv relevantních integračních či rodinných vazeb žalobkyně v ČR.
5. Námitka o nepřiměřeném dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně je obecná. Žalobkyně ani v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí neuvedla žádnou konkrétní argumentaci, která by poukazovala na nepřiměřený zásah.
6. Žalovaný závěrem navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Obsah správního spisu

7. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
8. Dne 29.10.2025 byla provedena pobytová kontrola v ulici X, kde byla kontrolována cizinka, která předložila X cestovní doklad č. X, ve kterém bylo vyznačeno neplatné francouzské turistické vízum s dobou platnosti do 4. 10. 2018. Vstupní razítko bylo ze dne 15. 9. 2018 (letišť Roissy – Francie).
9. Prvostupňový orgán zahájil dne 29. 10. 2025 správní řízení ve věci správního vyhoštění, pro naplnění skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Téhož dne, tj. 29. 10. 2025 byl proveden výslech žalobkyně, která do protokolu o výslechu účastníka správního řízení (dále jen „protokol“) uvedla, že dne 15. 9. 2018 přicestovala do Evropy, konkrétně do Francie. Do České republiky přicestovala asi dne 31. 5. 2024 autem z Francie, za prací. Nemá žádné povolení k pobytu, měla jen francouzské vízum, které skončilo. Je si vědoma, že pobývá na území

bez povolení k pobytu, ani o něho nežádala. Pracovala různě v tržnicích pro krajany. Zaregistrovaná není, zdravotní pojištění ani pracovní povolení nemá. O tom, že je zde neoprávněně věděla, nevycestovala, protože si chtěla vydělat nějaké peníze. Je rozvedená, má tři dospělé děti, všichni jsou ve X, je s nimi v kontaktu. V ČR ani v EU nemá nikoho, jen známé krajany. Ve vycestování jí nic nebrání, nemá zde žádné vazby, nikomu by její vycestování nevadilo. Není jí znám nějaký důvod, který by jí bránil ve vycestování z území ČR. Má se kam vrátit, jela by k rodině. V případě vyhoštění vycestuje dobrovolně.

10. Dne 29. 10. 2025 vydal prvostupňový orgán rozhodnutí č. j. KRPA-339641-13/ČJ-2025-000022-SV, jímž bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala odvolání, které bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě správných skutkových zjištění, která byla podložena dostatečnými podklady, a že se žalobkyně dopustila popsaného protiprávního jednání, kterým naplnila skutkovou podstatu správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že v rámci správního řízení nezjistil žádné pochybení. Protiprávní jednání žalobkyně bylo jednoznačně prokázáno. Cizinecká policie přitom postupovala v souladu s právními předpisy, neboť prokázala neoprávněný pobyt žalobkyně, shromáždila potřebné podklady a zjistila všechny rozhodné skutečnosti.

V.

Jednání soudu a právní posouzení věci soudem

11. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán [ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. K jednání u Městského soudu v Praze dne 23. 2. 2026 se dostavil zástupce žalobkyně, který setrval na všech žalobních důvodech. Žalovaný se s omluvou k jednání nedostavil. Soud proto dle ustanovení § 49 odst. 3 s. ř. s., ve věci jednal a rozhodl v nepřítomnosti žalovaného.
13. V první řadě se soud zabýval otázkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, k níž je povinen přihlížet z úřední povinnosti.
14. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí může dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spočívat v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů, neboť důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č. j. 31Ca 39/2005-70, č. 1282/2007 Sb. NSS). K uvedenému však soud doplňuje, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 7 Afs 212/2006-76 ze dne 19. 2. 2008).

15. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že toto není stíženo vadou nepřezkoumatelnosti, neboť žalovaný srozumitelně a dostatečně podrobně popsal, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, vypořádal se se všemi odvolacími námitkami a vysvětlil, proč je nepovažuje za důvodné, uvedl také, podle kterých právních norem rozhodl a jakými úvahami se přitom řídil. I z obsahu žaloby je zřejmé, že žalobkyně nesouhlasí s právním hodnocením věci ze strany správních orgánů. Proti konkrétním závěrům žalovaného brojí a polemizuje s nimi, což by však nebylo možné, pokud by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné. Soud dodává, že námitka žalobkyně, že v obdobném případě jiného klienta právního zástupce bylo uloženo správní vyhoštění pouze na 6 měsíců, nikoliv na 3 roky, v odvolání žalobkyně ze dne 22. 11. 2025 absentuje, proto se k ní ani žalovaný nemohl v napadeném rozhodnutí vyjádřit.
16. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
17. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
18. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
19. Soud předně konstatuje, že správní orgány v rámci správního řízení shromáždily spisový materiál v dostatečné míře a bylo tak prokázáno, že žalobkyně pobývala na území schengenského prostoru a na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna. Žalobkyni dne 4. 10. 2018 skončila doba oprávněného pobytu na území členských států EU a smluvních států (tedy i na území ČR), a to z důvodu vypršení doby platnosti turistického francouzského víza. Ode dne 5. 10. 2018 do dne 29. 10. 2025 (2581 dnů) nebyla žalobkyně oprávněna pobývat na území členských států EU a smluvních států (tedy i na území ČR) a od vstupu na území ČR dne 31. 5. 2024 do 29. 10. 2025 nebyla oprávněna pobývat na území ČR, což sama potvrdila i do protokolu, kde uvedla, že o neoprávněném pobytu věděla. Tím naplnila skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců.
20. Podle konstantní judikatury správních soudů aplikace § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V posuzovaném případě není pochyb o tom, že žalobkyně se vytykaného jednání dopustila, správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění

žalobkyně. Zároveň nebyl dán důvod pro postup dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a tedy ani pro postup dle § 50a téhož zákona, když žalobkyně netvrdila žádné okolnosti, které by mohly indikovat nepřiměřený zásah do jejího soukromého nebo rodinného života, ani takové okolnosti nebyly správními orgány zjištěny (k tomu viz níže). Správní orgány tudíž nepochybily, pokud přistoupily k uložení správního vyhoštění.

21. Na tomto místě lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, v němž Nejvyšší správní soud judikoval, že není třeba, aby se správní orgán rozhodující o vyhoštění výslovně vyjadřoval ke všem 11 kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců, samozřejmě však nelze upustit od požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu ke kritériím v daném případě relevantním činil správní orgán skutková zjištění a posuzoval je.
22. Soud neshledal v postupu správních orgánů pochybení, která by výše zmíněnému odporovala. Zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně byl dostatečným a přezkoumatelným způsobem posuzován a hodnocen, přičemž závěry byly řádně odůvodněny. Jak již soud vyslovil výše, v řízení bylo jednoznačně prokázáno, že žalobkyně svým shora popsaným jednáním naplnila skutkovou podstatu uvedenou v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Ve světle skutkových okolností případu žalobkyně nelze dle názoru soudu hovořit o takových vazbách žalobkyně na území ČR, aby převážily nad zájmem státu na ochraně veřejného pořádku. Žalobkyně ostatně ve správním řízení, a to jak před cizineckou policií, tak před žalovaným, ani v rámci podané žaloby žádné konkrétní relevantní vazby netvrdila a tím spíše neprokázala vazbu, jež by ji ke zdejšímu území vázala natolik pevně, aby její narušení na dobu 3 let, bylo možno považovat za nepřiměřené. Správní orgány kritérium přiměřenosti podrobně zkoumaly. Žalobkyně je zdravá rozvedená žena, ve X žije její tři dospělé děti. Při návratu do domovského státu tak může mít žalobkyně zázemí. Jak sama uvedla v protokolu o výsledku, nemá zde žádné vazby, pojedě domů, k rodině dobrovolně, má se kam vrátit.
23. Soud podotýká, že rozhodnutí o správním vyhoštění představuje vždy určitý zásah do soukromého a rodinného života cizince, a proto se v každém individuálním případě posuzuje proporcionalita mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince a zájmem nad ochranou jeho soukromého a rodinného života. Je v zájmu cizinců, aby dodržovali zákony a právní předpisy platné na území ČR, chtějí-li zde požívat plné ochrany. Pokud tak nečiní, musí nést případné nepříjemné následky spojené se správním vyhoštěním. Zároveň je třeba podotknout, že právo pobývat na území ČR nepatří do kategorie základních lidských práv a zásah do soukromého a rodinného života cizince je připuštěn, děje-li se tak v souladu se zákonem a v oblasti zájmů chráněných státem.
24. V případě žalobkyně správní orgány řádně posoudily její individuální situaci a zcela správně dospěly k závěru, že rozhodnutím o správním vyhoštění žalobkyně nedojde k nepřiměřenému zásahu do jejího soukromého a rodinného života. Napadené rozhodnutí bylo v tomto směru vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, který má oporu ve spise.
25. S ohledem na závěr správních orgánů, dle kterého správní vyhoštění nebude nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně, nebyl prostor pro možnost upuštění od správního vyhoštění a namísto toho pro uložení povinnosti opustit území podle ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců. Jestliže byla naplněna

některá ze skutkových podstat podle ustanovení § 119 zákona o pobytu cizinců, může správní orgán od uložení správního vyhoštění upustit a uložit místo něj povinnost opustit území podle ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců pouze v případě, kdy shledá, že by rozhodnutí nebylo přiměřené.

26. Žalobkyně uvádí, že sice každý případ je individuální, namítá však, že správní orgány měly zohlednit, že doba neoprávněného pobytu v ČR trvala necelý 1,5 roku a žalobkyně zde nepáchala trestnou činnost a s policií spolupracovala.
27. K takto formulované námitce soud konstatuje, že z jeho úřední činnosti je mu známo, že doba zákazu vstupu na území členských států v délce stanovené prvostupňovým rozhodnutím a potvrzené v napadeném rozhodnutí nevybočuje z pravidelné správní praxe žalovaného. Soud k této námitce uvádí, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění uloží. Posouzení této otázky podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu, soud pouze zkoumá, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné a zda bylo dostatečně odůvodněno (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31). Shodný závěr plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46, tedy že úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Zbývá tedy posoudit otázku, zda při stanovení délky zákazu vstupu na území EU nepřekročily správní orgány meze správního uvážení, tj. zda rozhodnutí *„nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38). Správní orgány odůvodnily dobu, po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území, tak, že při jejím stanovení bylo přihlédnuto ke všem okolnostem případu. Jako polehčující okolnost hodnotila cizinecká policie skutečnost, že žalobkyně po celou dobu správního řízení spolupracovala. Na druhé straně vzala v potaz povahu protiprávního jednání a především délku protiprávního pobytu žalobkyně na území schengenského prostoru a ČR, čehož si byla vědoma, dále skutečnost, že nevlastní zdravotní pojištění, nemá registrovanou adresu pobytu, nelegální pobyt byl zjištěn až kontrolní činností policie. K legalizaci pobytu neučinila žádné aktivní kroky. Žalovaný v napadeném rozhodnutí ke skutkovým okolnostem shrnul, že cizinka nebyla nikdy registrována na území ČR u příslušného útvaru cizinecké policie, čímž porušila svou oznamovací povinnost dle § 93 zákona o pobytu cizinců, zdržovala se na území členských států EU a smluvních států bez jakéhokoliv oprávnění po dobu delší než 7 let, nemá zdravotní pojištění a taky nemá na území ČR žádné rodinné, pracovní či jiné sociální vazby, které by svědčily pro hlubší integraci do společnosti.
28. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců je možné cizinci uložit dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace až na 5 let. Soud neshledal, že by v napadeném rozhodnutí stanovená doba byla nepřiměřená, či přímo excesivní, nebo že by neodpovídala okolnostem daného případu. Zdejší soud pak odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018

č. j. 1 Azs 416/2017-29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území ČR i v řádu několika hodin. Námitka není důvodná.

29. Soud neshledal ani rozpor napadeného rozhodnutí s judikaturou citovanou v žalobě.
30. V daném případě soud uzavírá, že se ztotožnil se závěrem správních orgánů o tom, že zjevně došlo k naplnění zákonných podmínek pro uložení správního vyhoštění, které představuje s ohledem na výše uvedené přiměřené řešení situace.

VI.

Závěr a náklady řízení

31. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
32. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. února 2026

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.